

arin út ímóti einum fjórðingi ella enn tá verri út ímóti einum triðingi av síni lon. Høvdu vit lógina um hámarksvirði, so lógu voruprísirnar nakað eins í øllum handlum, og tá fullu allir okurprísir burtur.

Vil »Dimmalætting« verja tann minnimenta her á landi móti tolli, so man hon eisini vilja verja hann móti okurprís, og tað kann hon einans, ífall hon vil arbeiða fyri, at lóg um hámarksvirði verður innførd her á landi.

Eg loyvi mær tessvegna at spyrja »Dimmalætting«, um hon vil, at hámarksvirði verður sett á voruprísirnar her á landi. Eg vóni, at »Dimmalætting« ger so væl at svara á henda spurning.

J. H. Danbjørg.

Á ferð. -

(Framhald).

Noregis land er vakurt. Gjøgnum skógvaksið land við fossandi áum gjøgnum trongan dal gekk ferðin, langan veg framvið djúpum fjørum, sum skera seg millanlengt inn í landið. Hog, skógklædd fjøll við kava á toppi siggja nærri og fjarri, Vossafjöllini, har Sverri kongur á sinni við monnum sínum var um at doyggja úti í kavarokinum — nú stóðu tey so grøn og vokur á hesum summarsliga heystardeggi. Uppi á Voss stóð alt í besta blóma, og væl er fatandi, at yrkjarin kvøður um »Vossevangen« har vakurt er at bógva, tí hugnaligt er har uppi; áir, flotur skóg, hús víða hvar, so meinalík okkara egna — har sá eg úthús við flaglekju, sum annars nú er burturfallin í Noregi.

Gjøgnum »Flamedalen« gongur breytin. Her er skógin næstan burtur, og eg kenni meg aftur, tí her líkist landið so nógv okkara egna, tað var næstan sum heima í Føroyum. Uppi í »Myrdalen« við sínum óføra høvum fjøllum sást kavin nær, og á »Finse« lá hann niðri í tóninum. Her vóru vit uppi á meir enn 1200 metrum — yvir 400 metrar hægri enn á hægsta fjalli hjá okkum. Og so gekk niður eftir, so við og við niður á slætt. Eina langa, langa tíð gekk vegin gjøgnum »Hallingdalen«, aftur skóg, áir, vøtu og langar fløtur; har er vakurt, har hevur hin sjáldsami tónleikurin og dansurin heimstað sítt: »Hallingen«. — — —

Tíðliga varð myrkt, og klokkan átta vóru vit í Oslo — tólv tímar vóru gingnir, síðan vit fóru úr Bjørgvin ein ógloymiligur dagur var farin aftur um. —

Í Oslo hitti eg kendar menn, so mær eydnaðist at fáa fylgju út at siggja býin. — Oslo er ein vakur, snotligur býur, og vert er at nevna, hvat har verður gjørt fyri at fremja alt andiligt lív. Tey stóru bókasavnini eru eitt prýði fyri Oslo, eru fyrimynd olli lond áttu at tíkið eftir, og skúlarnir við stórum spæli- og fimleiksplassi fyri børnini, og ikki at gloyma tann óføru skúla-urtagarðin, har børnini læra at

arbeiða og sjálvi fáa fruktirnar heim við sær, tá voksið er. Hetta hevur stóran týdning á so mangan hátt, og hesin garður er ivaleyst hin størsti, sum nakar býur eigir. Tá ein sær, hvussu stórir hann er og hugsar um tað virði, hann hevði haft sum byggingu- og byrðing, fær ein ta størstu virðing fyri tí býarstýri, har ræður.

Tíðin var knapp, men vit finga tó stundir at fara út á »Bygdø«, har bygt er hús til tey gomlu skipini: »Gakkstadsskipið« og »Osebergsskipið«. Hetta skipið er serliga vert at siggja, so væl tað er vart í hegnum, har tað hevur staðið í yvir túsund ár. — Ein vokur skúta hevur hon verið, henda kongasnekkjan, sum dröling Ása — omma Harald kong Hárfagra — varð heygsett í »Gokkstað«-skipið er ikki so væl vart, langt frá, og av tí triðja skipinum frá fornoð er bara nakað leivt okkum. —

Sjónleikarhúsið við teim stóru myndunum av Ibsen og Bjørnson — teim stóru, verðins kendu yrkjarunum — ultiðanfyri, háskúlin (universitetið) og mangir, mangir aðrir bygningar til fremj- av av norska fólksins mentan. — Ov stuttur var dagurin og næsta morgun kl. 9 varð farið avstað til Keypmannahavnar, og kl. 10 um kvöldið var komið til vega enda. —

Tann, sum fer burtur á ferð fær oftani mong stórrí ella smærri orindi, men ikki skal hann vera so býttur at hugsa, at honum altíð eydnast at fáa alt tað í lag, sum hann hevur hugsað sær, ella onnur væntað av honum. — Soleiðis gekkst mær, og hetta er alt tað, og havi at siga við tey, sum eg hevði orindi fyri. —

Viðvikandi tað, ferðin gall, hevði eg eina samrøðu við ein av teim elstu monnum innanfyri partaflokkin, ein maður royndur í tí sociala arbeiðinum, og skal eg siga, at hjá honum fann eg fatan av okkara viðurskiptum og stóra vælvild fyri arbeiðinum her á tann hátt, sum best hóskar okkum. Hvussu

hansara stóða hevði verið yvirfyri okkum Føroyingum, um hann hevði haft ræðið, veit eg ikki at siga frá, men eg vóni, at hann hevði haft vilja til at styðja okkum í okkara ynskjum. Meiri skal ikki sigast her.

Hósdagurin, 26. oktober, var merkisdagur á tvíanna hátt. Klokkan tvey var doktoradispútasúr á Keypmannahavnar háskúla. Tá skuldi harra magistari Christian Matras upp og standa til svars hjá strangum dómarum fyri sítt stóra verk um staðarnavnini í Norðuroyrum.

Har stóð hann uppi á pallinum við hvørjari nervu spent- á ystta lamp, og niðanfyri sótu teir strangu dómarar, sum høvdu tað arbeiði at teiga hansara verk sundur og finna alt tað, sum var at siga av illum um arbeiði hansara.

Brøndum Nilsen, orðabóksmaðurin, Finnur Jónsson, Oluf Thomsen og Jón Helgason, sum vit kenna væl frá hansara skúlskeiðum í Havn fyri nokrum árum síðan. —

Nógvar vóru atfinningarnar, men allir vóru teir samdir um at rósa honum fyri hansara stóra arbeiði, og allir vóru teir samdir um at ynskja honum sjálvum til lukku sum vitkapsmaður og ynskja Føroyum og Føroyingum til lukku við hesum soni, sum var eitt prýði fyri land sítt, og vildi verða sínum landi og fólki til stóran sóma í teim komandi tíðum. —

Nógvir av okkara landsmonnum vóru komnir til steðar, m. a. amtmáður Baerentzen, frá Horsbøl — systur dr. Jakob Jakobsens —, Maria Mikkelsen og mong onnur. Tað var jú ein merkisdagur fyri okkum Føroyingum, nú aftur ein Føroyingur skuldi vinna doktoraprógvið. Professarin Finnur Jónsson ynskti, at tað ikki fóru at ganga so mong ár, áður ein annar Føroyingur tók doktoraprógvið, sum vóru gingin síðan seinast ein Føroyingur tók prógvið (dr. Jakobsen).

Um kvöldið var stór veitsla fyri tí danska statministeranum. Th. Stauning, sum henda dag

fytti 60 ár. Í »Idrætshuset« vóru fleiri túsund menniskju komin saman at heiðra hann. — Stórir maður er hann, og hann hevur verið ein undangongumaður í arbeiðinum fyri at lyfta hin danska arbeiðaraflokkin upp í ljósið. — Talur vóru hildnar fyri honum av Borgbjerg og hinum svenska socialministeranum, og so steig hann sjálvur fram og helt sína takktalu til teir, sum í sínum talum høvdu heiðrað og til danska arbeiðaraflokkin. Sangir vóru sungnir og hurrarópinu geltu. Seinni komu túsund av arbeiðarum við kyndlum (Fakler). —

Um kvöldið vóru nakrir landsmenn komnir saman til veislu fyri tí nýggja doktoranum, og hugnaliga gekk prátið til seint á kvöldi. —

Dagin eftir komu hinir út-sendingarnir við »Tjaldur«, og so varð farið í holt við tað arbeiði, vit allir skuldu gera saman við okkara partafelagum har niðri.

Tað verður tíkið til umrøðu seinni her í blaðnum.

Blástjórin.

Tubbaksneyð.

»Mong er neyðin í hesari verð«, er ikki sjáldsamt at hoyra, tó er tubbaksneyð, neyvan havd í huga tað hesi orð verða nýtt.

Fyrr í tíðini, meðan vit høvdu kongiliga handil, var hann stundum í uppsitri við tubbak, næst korninum, mundi tað vera ein tann ringasta neyðin, ja tað vóru einstøk, ið kvíðaðu fyri at missa heilsuna, um tað skuldi vilja so illa til, at einki tubbak fekkst. Nú man tað bara vera, tey sum bógva á útoyggjunum, har kyrru- vant er, ið kenna tann sviðan, sum tubbaksneyðin er. Tað er nú so, at tá talað verður um tubbak, so tekur mannfólkið inn at sær, júst sum konufólkið ger, tá t.d. silkisokkar, verða nevndir sum ónyttuligir og peningagoyðandi. Ikki hevur tað tó einans verið mannfólkið, sum brúkti tubbak, eg minnst gamlar konur, sum vóru líka kærar at pípunum sum tubbaksmonnum. Summir av teim lærdu monnum vilja vera við, at tubbakið forkemur fólki, tað kann væl vera, og veit tað ikki, men hvat ger so tann ringi hýrdurin, ið leggst á fólk, tá tubbaksneyð er?

»Ikki skulu tit læra tykkum at roykja, fyrr enn tit eru fullvaksnir, annars steðga tit í vokstri«, tað vóru ráðini tey gomlu lögdu teimum, sum ikki vóru tilkomnir, og tí royndu at sníkja seg í kvørnakovan, har sáðufflætið stóð, at fáa sær uppi.

Mykjunes við síni havgurdu strond, veit av tubbaksneyð at siga, og tað næstan á hvørjum ári. Hoyrist tað ein dag, at tubbakinum liður væl, so er tað uppi dagin eftir. Sama er við teimum, kemur tað út, at lítið er eftir, er hann eydnamaður, ið kann slíta sær nokur fá lodd dagin eftir. Eina ferð fyri langari tíð síðani, var her tubbaksneyð, og brim hevði verið leingi. Tráluga gingi menninir út á Berg,

Tak.

»Føroya Social-Demokrat« hevur fingið sendandi hesa heilsu:

For Deres smukke Andel i den storslaede, venskabelige Hyldest, der blev mig til Del paa min 60 Aars Fødselsdag, bringer jeg herved min hjerteligste Tak.

Denne Fødselsdag er mit Livs skønneste Minde.

København i Oktober.

Th. Stauning.

at hyggja eftir nær líkindir kundu verða, at fara í Vágur. Ein dagur fór og annar kom, og lítið vildi til at batna.

So ein morgun meðan tei standa og ráðast harúti, kemur ein av Túalmonnum og sigur. »Hvussu; standa tit her enn, og Túalmenn gera seg til at fara í Vágur«. Tað var sum eldur kom í, hvør legði annan eftir, heim á Bogarðin at gera seg til. Hin fór seigliga niðan aftur á Túal, her stóð hvor maður í rökkinum. »Áh há! standa tit og spinna nú bomeinn ganga tilgjordir at fara í Vágur eftir tubakki. Favururin varð slongdur uppá nokkan og skjótt skreddu teir seg til, og vóru so uttanduraðir. Tað eydnaðist at bróta seg út, og væl gekk ferðin bæði burtur og aftur, og eingin ilksaðist inn á hann, ið hevði elvt teimum avstað.

M. S. H.

Eitt og annað.

Det maa siges.

En Mand ved Navn Gammel henvendte sig forleden til Politiet i Elizabeth, U. S. A., for at beklage sig over den Behandling, som hans Kone havde givet ham.

For et Aar siden havde hun lukket ham inde i deres Hønseshus, og dér havde han faaet Lov til at blive siddende siden. Hun havde rejst et Pigtraadshegn uden om Hønseshuset for at hindre ham i at stikke af, og samtidig havde hun taget en Enkemand med fire Børn til sig i Stedet.

Politiet mente nok, at der var Grund til at beklage sig for den stakkels Ægtemand.

Kronprins Frederik var forleden paa Jagt paa Gammel Kogegaard. Kronprinsen kom til Koge om Formiddagen i Bil med en Chauffør som Fører.

Da Bilen svingede ind paa Torvet, strog den, fortæller »Østjællands Folkeblad«, saa tæt forbi en ung Mand, der stod her, at denne fandt det paa sin Plads at bemærke til den kørende, altsaa Manden ved Rattet: — Kan du ikke se dig for, dit Fjols!

Kronprinsen lukkede da et Vindue ned og bemærkede: — Det kan godt være, De har Ret.

Og saa kørte Vognen videre,